

הגיע הזמן
ניצאים
לדרך חדשה...

Every Day
is a New
Beginning

אירוע מנהלות פורשות

4 מרץ, 2021

מינהל הסיעוד –
משרד הבריאות

סא"ף אושרת אולף

אחות ראשית

וראשית תחום איכות השירות בצה"ף

התבוננות במסלולי הקריירה המקצועית של אושרת משקפת מגוון עשיר בתחומי עשייה מקצועיים אשר בכל אחד מהם השתלבה אושרת כמובילה, מפקדת ומנהיגה.

תחת פיקודה וכפועל יוצא של האג'נדה המקצועית אותה הובילה הורחבו תחומי פעילותם המקצועית האוטונומית של האחים והאחיות בצה"ל ופותח מסלול הכשרה על בסיסי ייעודי ל"אחות ראשונית צבאית".

בתפקידיה השונים "נגעה" אושרת והשאירה חותם מקצועי בכל שלב משלבי רצף התפקוד של הסיעוד בצה"ל: בגיוס, בחניכה, בפיתוח המקצועי והסיגלי, ובטיפול בפרט וברווחתו.

אושרת האיצה וקידמה את שיבוץ האחים\יות במגוון אתרי פעולה ותפקידים לרבות יחידות השדה, ויחידות בקרת איכות הטיפול והמדידה.

במהלך שירותה הרחיבה את גבולות עשייתה אל אופקים מקצועיים נוספים ועסקה בקדם מוכנות בתי החולים לאירועי חירום, בניהול ופיקוד על מרפאות בצה"ל, ובדוברות בתחום הלוגיסטיקה והרפואה בצה"ל. לצד כל אלו השתתפה וסייעה במשלחות סיוע הומניטריות לאזורים מוכי אסון: 2001 משלחת סיוע לאחר רעידת האדמה בהודו ובשנת 2011 משלחת סיוע לאחר אסון הצונאמי ביפן.

בתקופת ההתמודדות עם הקורונה, מונתה כמפקדת מתקן האשפוז לחולי קורונה בצה"ל, במסגרתו ניהלה כ-80 אנשי סגל (רופאים, אחיות, אנשי לוגיסטיקה, תפעול, חוקרים, אחזקה) ופיקדה על מתקן האשפוז למאובחני קורונה לרבות ניהול תחום השירות הרפואי והלוגיסטי.

"השכר הנדון ביותר שאת יכולה לקבל עבור עבודתך,
היא לא מה שאת מקבלת עבורה, אלא מה שאת נהיית ממנה"

ד"ר אילנה מרזלית

מנהלת בית הספר
האקדמי לסיצוא פאזינסון

"איך מסכמים בקצרה כמעט 50 שנים של עבודה?" מתחילים מההתחלה....
בגיל 17 וחצי (!) החלה את לימודי הסיעוד בבית הספר לאחיות "הדסה", רגע בו לדבריה
נשבתה בקסמי מקצוע האחיות. בחירותיה בראשית דרכה המקצועית, הושפעו לדבריה
מחיבתה הטבעית ל"אקשן", וכך השתלבה כאחות במחלקות כירורגיות וכמורה לסיעוד
במחלקות פלסטיקה, כירורגיה כללית ואורולוגיה.

אילנה רואה את יתרונו של המקצוע במגוון המאפשר שהיטיבה למצות : בקליניקה,
בחינוך, בניהול ובמחקר, והוסיפה לימודי פסיכולוגיה, עבודה סוציאלית ומנהל מערכות
בראות, משפטים וגישור."

"ומכאן, לתקרה מזכוכית כמחסום - עד כמה חשוב להאמין ולחלום":
בשנת 2006 הקימה את עמותת מחקר בסיעוד וכתב העת "גוף ידע" וסללה דרך לקבלת
אחיות כחוקרות ראשיות.

מכל עיסוקיה מעידה אילנה כי "עיסוקי המרכזי היה ניהול בית ספר האקדמי לסיעוד
"דינה" והובלת סגל ההוראה המסור של מורות ומורים אשר את חלבם ודמם משקיעים".
במשפחה מתארת אילנה "רוח גבית חזקה מבעל יקר, שלושה ילדים וארבעה נכדים, כולם
מופלאים".

על מפתן דרכה החדשה, היא מרגישה מצוידת ב: "תחושת עניין, סיפוק וגאווה ותפיסת
עולם המאמינה כי לימודים, עיסוקים, מסלולים ומעקפים לצד אתגרים והצלחות לא ישנו
את העובדה הבסיסית שאני....פשוט אחות!"

"כי להיות אחות זה לא רק מקצוע, זו מהות שכוללת את
היכולת לחמול ולדאוג, להקשיב ולהתרכז באחר, לחזק את
הקשר, לזהות צרכים ולחשוב, ואחר שכן לא נותר לי אלא
להודות על כך שאני 50 שנה הפכתי להיות - פשוט אחות."

ד"ר אנה מרליאן

מנהלת בית הספר
האקדמי לסיוע בנצרת

ד"ר אנה מרליאן, בוגרת בית הספר לאחיות שליד בית החולים "אוגוסטה ויקטוריה" בירושלים בו גם סיימה את לימודיה באחות מוסמכת בשנת 1976.

מסלול חייה המקצועיים של אנה מרתק ומגוון וכולל תחנות מיוחדות בתחום האקדמי לצד מילוי תפקידי מפתח ניהוליים:

- סיום לימודי דיפלומה בתחום סיעוד עיניים באדינבורג, סקוטלנד.
- קבלת מילגה ללימודי תואר שני בסיעוד הילד באוניברסיטת הקתולית בווינינגטון.
- לימודי תואר שלישי באוניברסיטת אילינוי בשיקאגו.

במישור המקצועי מילאה תפקידים מגוונים ובהם:

מנהלת סיעוד בבתי חולים שונים באזור ירושלים לרבות בבית החולים "אוגוסטה ויקטוריה" בו למדה ומרצה בחוג לסיעוד באוניברסיטת "אל קודס".

משנת-1995 מילאה אנה את תפקיד מנהלת בית ספר לסיעוד "נצרת" בו ביססה מסלול לימודים אקדמי ובנתה מערך שיתופי פעולה עם מוסדות אוניברסיטאיים בכל העולם.

אנה מבקשת לציין את השותפות והתמיכה שאפיינו את עבודתה עם מינהל הסיעוד, ולהודות במיוחד על השנתיים האחרונות בהן הושגה איכות מקצועית גבוהה בבית הספר לסיעוד "אוגוסטה ויקטוריה" אותו ניהלה והנהיגה.

"אנה היא קלף אהל היה מרתק, העשרתי את כישורי
ויכולותי כאחות, כמנהלת וכמנהיגה"

אפי ברוריה שראן

האחות הראשית
ומנהלת הסיעוד בלאומית

ברוריה מונתה לתפקיד האחות הראשית ומנהלת הסיעוד ב"לאומית" בחודש נובמבר שנת 2002, וכשנשאלה כיצד הגיעה לתפקידה השיבה: ברצונו של בורא העולם, מזל, שאיפה למצוינות, חריצות, ומחויבות לקידומן האקדמי והמקצועי של האחיות כולן כאחת.

ברוריה עבדה 36 שנה בלאומית, בתחילה כאחות מוסמכת, אמא צעירה לארבעה ילדים קטנים, חדורת מוטיבציה ובעלת חזון וחלום להיות אחות קהילה. במהלך תפקידה פעלה ליישום "החלומות" שלה במרפאות בהן עבדה בתחומים של רפואת קהילה, טיפת חלב ואחות בית ספר, תוך מעורבות ושאילה למצוינות. בכל התחומים בהם עסקה פעלה בראש גדול ובנכונות להשקעה מרבית בצוות. האתגר המקצועי הראשון אליו שאפה והשיגה ברוריה היה קביעת הסטנדרט המקצועי לאחיות "לאומית", סטנדרט שמשמש עד היום מצפן מקצועי ומוסרי לאורו פועלות אחיות "לאומית".

ה"אני מאמין" המקצועי של ברוריה כמנהלת דוגל בטיפול היכולת לנהל תוך שמירה על היחס האנושי-אישי, והראיונות הרבים שערכה עם האחיות מסמלים עבודה את האני מאמין האישי עליו הקפידה לשמור בכל שנות עבודתה. **הזמינות לכל אחות באשר היא, האוזן והלב הקשובים הם סמל הניהול שלה.**

ברוריה מסיימת את תפקידה בלאומית, מתוך סיפוק וגאווה גדולה על כל שנות עבודתה בהם נתנה רבות לצוות הסיעוד בלאומית.

**"אא אקק הקקר הקקתי אאצצי אאיו הקקידה אא כא
אחות ופועלה אצידוד אימאדיס,
ייצוג מול מנהלים בארצון ומחול אארצון".**

אפי הנ'ה פרי-מלר

האחות הראשית
ומנהלת הסיעוד במרכז
הרפואי "מאיר"

תחנות משמעותיות בקריירה המקצועית והניהולית:

להיות אחות היה חלומה של אימי ניצולת שואה, בגיל 20 נענה קיבוץ אלרום בו שרתתי בנח"ל לבקשתי להיות אחות ונשלחתי ללמוד בבית ספר לאחיות השרון.

השרון נהפך לביתי השני התקדמתי והתפתחתי. (בסיום לימודי נרשמה אימי ללימודי סיעוד ועבדה כאחות 17 שנה).

44 שנים עבדתי כאחות בכללית בתפקידים רבים ומגוונים כאשר כל מספר שנים שיניתי מסלול. התחלתי בשרון כאחות בפנימית, סגנית ואחראית, מפקחת על חטיבת הילדים והמיילדות וסגנית מנהלת הסיעוד בשרון.

עם איחוד השרון ובילנסון למרכז רפואי רבין עברתי לרכז את תחום האיכות ומערכות המידע בסיעוד ברבין והייתי בין הראשונות שהיו שותפות לפיתוח תיק רפואי ממוחשב בסיעוד. משם עברתי להוביל את תהליך השחרור המתוכנן בין בתי החולים לקהילה - באגף סיעוד בהנהלה ראשית בכללית. לאחר 3 שנים התמנתי למנהלת הסיעוד בבי"ח השרון משך 9 שנים.

ושוב הייתי זקוקה לשינוי שהוביל אותי משך 6 שנים להוביל תהליכים באגף סיעוד בהנהלה ראשית בכללית: אחות מרכזת טיפול, טיפול פליאטיבי וסוף חיים, הדרכת מטופלים, שדרה ניהולית למנהלות סיעוד מחלקה ומנהלות תורניות ושותפות לתהליכים רבים ומרכזיים.

תפקידי האחרון מנהלת הסיעוד במרכז רפואי מאיר:

מאיר מרכז רפואי מצטיין באיכות, בשירות ובמניעת זיהומים, כאשר הסיעוד שותף משמעותי ומרכזי להישגים אלו. משך 3 השנים בהם שימשתי מנהלת הסיעוד הצלחנו לקדם נושאים רבים תוך פיתוח יצירתיות וחדשנות: בניית קבוצות העצמה למנהלות סיעוד מחלקה בדגש על ערכים ותמיכה במנהלים, העמקת השימוש במיומנות חניכה מול מנהלים ואנשי צוות, פיתוח וליווי עתודה ניהולית ומובילי תהליכים בסיעוד, הדרכת מטופלים כי "להיות מובן זה לא מובן מאליו", הקמת פורום של מדריכות קליניות, בניית צוות לטיפול פליאטיבי, מהפך בחטיבה מיילדותית, אחות מטפלת באם ובילוד, התקדמנו במיצוי הפוטנציאל המקצועי ושבחנו כמה פרות קדושות, ולקינח התמודדנו בהצלחה עם הגל הראשון של הקורונה. כל זה לא היה מתאפשר ללא הצוות המסור המקצועי והאכפתי.

"להיות אחות היה חלומה של אימי ניצולת שואה"

אבי ליאוי פרלאן

אחות ראשית כפזית,
וראק אפֿר פתי חוליס

לילי מתארת את הקריירה שלה כמגוונת ומרתקת. ב-25 השנים האחרונות מילאה תפקידי ניהול משמעותיים שהראשון בהם הינו תפקידה כאחות מנהלת סיעוד חטיבתית בבית החולים "מאיר" ולאחריו היותה האחות הראשית של בית החולים, עבור דרך מנהלת אגף הסיעוד בחטיבת בתי החולים של ה"כללית" תפקיד אותו היא ממלאת בהווה במקביל להיותה האחות הראשית של "כללית".

לילי מאמינה שגיבוש הערכים שעברה כמנהיגה, ומנהלת היה ועודנו תהליך דינמי, כעין התפתחות שאינה פוסקת וקובעת כי "אינני יוצאת כפי שנכנסתי", והערכים אותם מדגישה ככאלו שמלווים אותה כמנהלת בתפקידיה השונים, ממוקדים ברובם באנשים, במחויבות להתפתחותם ובתנאים לכך: אמונה באדם ומתן אימון המתבטא ביכולת לסמוך, להכיר בטוב, אוטנטיות- להיות אמתית לא לחשוש מהבעת רגשות. לאפשר לצוות לצמוח, להמריא. לא לחשוש מחוסר ודאות.

את אחת מתרומותיה המשמעותיות לארגון היא מתארת: "אני נוהגת לשאול את עצמי מה התרומה שלי כאחות הראשית מעבר למובן מאליו וכיצד להשמיע ולהשפיע עם הקול הייחודי שלי בפורום של הנהלה בכירה, ואז, כשאני רואה את חזון הכללית שהייתי שותפה לעיצובו וכך כתוב: "להוביל במתן שירות רפואי איכותי, זמין, אנושי וחדשני לכל מטופל, בכל עת ובכל מקום" אני גאה כל פעם מחדש על כך שערך האנושיות הוכנס על ידי".

ונסיים בהתחלה: "קיץ תל אביבי מהביל, אני בת 18 מוזמנת להערכת התאמתני למקצוע האחות. פסיכולוגית ברחוב הארבעה מעבירה לי מבחנים שונים שבסופם היא פוסקת שאני מתאימה לניהול. אני יוצאת ממנה נעלבת ומאוכזבת. ובכל זאת מתחילה את לימודי לתואר אחות מוסמכת". "כנראה שהפסיכולוגית ההיא בכל זאת ידעה מה היא אומרת!"

את כל אלו מסכם הצ'ט שנאמר לה מאחת מאחיות הצוות
ציאן היא עוזרת: "את הצמחת לי כנפיים".

אפי לימור שימור

האחות הראשית
ומנהלת הסיוע במרכז
הרפואי הרזילי

הצעד הראשון של לימור במסעה המקצועי החל לפני כ- 38 שנה בעת פסעה בשביל ה"יפה ביותר בארץ" אל עבר בית הספר לסיעוד באשקלון בו קשרה את חייה למקצוע "היפה בעולם, ולמקום המופלא הזה שנקרא המרכז הרפואי ברזילי".

את אבותיה המקצועיים מזהה לימור במורות לסיעוד שלימדו אותה, באחיות האחראיות, באחיות ב"שטח" ובאנשי הצוותים הרב מקצועיים בבית החולים "ברזילי" אליהם נחשפה במהלך לימודיה.

מקום של כבוד שמור בליבה למטופלים ובני משפחותיהם מהם שאבה השראה לעיצוב דמותה כאחות "מקצוע המשלב חשיבה שעוברת דרך הלב, בו באים לידי ביטוי זה לצד זה מיומנויות הכפיים, חשיבה מדעית, קבלת החלטות וקשר בינאישי תומך ומרפא על טווח אין סופי של ניצוצות מגע בין אישי עם מטופלים וצוות".

בבית החולים מילאה לימור שורה מגוונת של תפקידים כאחות אחראית במחלקות האורתופדית, מלר"ד, כירורגית, וחדר ניתוח, וכמפקחת קלינית ואחות כללית, אך את פסגת העשייה המקצועית מציינת לימור בתפקידה האחרון כמנהלת הסיעוד בבית החולים "ברזילי" כיהנה במשך שמונה שנים. בשנים אלו, בשותפות עמיתים הובילה תהליכים משמעותיים אל עבר מיצוי הפוטנציאל המקצועי של האחיות, התמודדות עם לוחמה במבצע "צוק איתן", קבלת אקרדיטציה, פתיחת בית חולים חדש והתמודדות עם נגיף הקורונה בתקופה המאתגרת בעוצמתה.

לימור יוצאת לדרכה החדשה בתחושה "שלעולם הסיעוד היה ויהיה חוד חנית בהתמודדות עם כל עתיד לבוא, בשגרה ובחירום, תוך הובלה וצמיחה - למען בריאות התושבים, רווחת העובדים ומשפחותיהם וטובת המערכת, אני פורשת בהצדעה ובבטחה ביכולת הגבוהה של מערכת הבריאות במדינת ישראל בכלל ושל האחיות והאחים שבה בפרט".

האחיות והאחים ככלל, והבית החולים "הרזילי" הפרט, יוצרים מציאות ואוסיפים ערך רב להיותם מובילים ושותפים פעילים בתהליכים לא מען המטופלים ולא מען הארצון

אבי נאמי אדלסטיין

אחות מפקחת מחולית
אגודת הבריאות אחות מחולת ירדנים

נעמי עסקה במשך - 42 שנים במקצוע הסיעוד בו בחרה באהבה.

נעמי סיימה את לימודיה בבית הספר לסיעוד באוניברסיטה העברית בירושלים בשנת 1980 בהצטיינות, והשלימה לימודי תואר שני בבית הספר לבריאות הציבור של האוניברסיטה העברית בירושלים בשנת 2002.

עוד בהיותה סטודנטית התחילה לעבוד בביה"ח שערי צדק בירושלים כאחות במחלקות מגוונות ובשנת 1991 עברה לשירות הבריאות הציבורי, תחילה כאחות בריאות הציבור בטיפת החלב במעלה אדומים שם גם מונתה לראשונה לאחות אחראית.

בהמשך הדרך מילאה תפקידים מגוונים בלשכת המחוז כאחות מפקחת אזורית, מפקחת הבטחת איכות וסגנית אחות מפקחת מחוזית, תפקיד בו ניהלה כ- 200 אחיות ואת מרפאת החיסונים. משנת 2002 עד לפרישתה בשנת - 2020, הייתה בתפקיד האחות המפקחת המחוזית בלשכת הבריאות המחוזית ירושלים.

במגוון התפקידים שבצעה עסקה בהדרכה ומתן שירות לאוכלוסייה הבריאה במחוז ובהדרכת והכוונת דור אחיות ההמשך בבריאות הציבור. בין היתר עסקה בבקורות בבתי החולים, קופות החולים, טיפות החלב ובתי הספר, השתתפה בוועדות שונות הקשורות בבריאות הציבור כגון פרויקט שיקום שכונות, בפיתוח ויצירת קשרים בקהילה, עם האוכלוסייה ועם ראשי-הערים והמועצות, בקליטת עולי אתיופיה, בפרויקט ילדים ונוער בסיכון ב-6 ישובים בהם הפרויקט יושם, ניהלה התמודדויות עם עתות חירום, מבצעים והתפרצויות של מחלות מדבקות ועוד רבים.

אירועים רבים קרו בשנות עבודתה במחוז, בניהם התפרצות מחלת החצבת וההיערכות הרבה להתמודדות עם אתגר זה.

העבודה במחוז ירושלים תרמה רבות לניסיונה ולעשייתה באופן היכרותה עם מגוון אוכלוסיות במחוז ובאילו דרכים ניתן להגיע לכל אוכלוסייה על מאפייניה השונים.

"חוויית תקופות מאתגרות של מחסור בתקני סיעוד מול גידול האוכלוסייה והמטלות החשובות שיש לבצע תמיד על הצד הטוב ביותר".

"אין ספק שהיו מחסומים וקשיים בדרך לטיפול בהתפרצויות הילד, אך הצלחנו להגיע לאוכלוסיות המדוברות, סיפקנו את השירות המונע והצלחנו בעצירתן. וכאשר יש הבנה של האוכלוסייה יש הצלחה".

אפי סימה אלוזאי

מנהלת המחלקה להסמכה

מינהל הסיוע – משרד הבריאות

בקיץ 1980, סמוך ליום הולדתה ה 21 החליטה סימה שמה שהיא רוצה באמת, זה להיות אחות. ומאז הכל היסטוריה...

סימה בוגרת בית הספר לאחיות דינה בלינסון ומשנת 1983 הנה אחות מוסמכת. את עבודתה החלה במחלקה פנימית בבית החולים בלינסון ושם עבודתה עד שנת 1989. במהלך תקופה זאת למדה באקדמיה, ובקורס על בסיסי בטיפול נמרץ, ובמקביל נולדו שני בניה.

בסוף 1989, לאחר מפגש מהיר ומרתק עם ד"ר שושי ריבא, מנהלת בית הספר לסיעוד בוולפסון, החלה בקריירה חדשה בחינוך לסיעוד.

בשנת 1991, מונתה לתפקיד סגנית מנהלת בית הספר על ידי ד"ר שושי גולדברג, תפקיד בו כיהנה עד שנת 2008, ובמהלך אותה תקופה הצטרפה למשפחתנו בתנו הצעירה, למדה משפטים והתמחתה באיכות בטיחות הטיפול וניהול סיכונים.

סימה ניהלה את התוכנית הקדם צבאית לאחיות חיילות, והקימה את מערכת האיכות ועבודה על פי תו תקן בבית הספר לסיעוד בוולפסון.

בשנת 2008 מונתה לתפקיד מנהלת בית הספר לסיעוד בוולפסון, ובשיתוף פעולה עם אוניברסיטת תל אביב השיקו את התוכנית האקדמית לעתודה בצה"ל "פסגה". במהלכן של אותן השנים יצאה לחל"ת של שנה והחלה במסע מרתק בקרוואן בניזילנד ואוסטרליה.

משנת 2014 עברה למינהל הסיעוד במשרד הבריאות לתפקיד מנהלת המערך לכשירות ואיכות בסיעוד, בשנים אלה היה מרתק לפגוש את האחיות בכל רצף הטיפול ולהטמיע את הסטנדרט הטיפולי בסיעוד. בשנת 2017 מונתה לתפקיד מנהלת המחלקה להסמכה ורישוי במינהל הסיעוד, ושם סגרה את המעגל של הובלת החינוך לסיעוד להשגת היעדים הלאומיים של עלייה בשיעור האחיות המוסמכות בישראל, יצירת ממשקי עבודה עם משרדי ממשלה אחרים לפיתוח תכניות בסיעוד והשלמת הסינוף האקדמי של בתי הספר לסיעוד בישראל.

"אפי לקחת סיכון אין שום סיכוי"

אפי צמחיה שניידר

האחות הראשית
ומנהלת הסיעוד
במרכז רפואי "הדסה"

"לו ניתנה לי ההזדמנות לבחור את דרכי מחדש, הייתי חוזרת על אותו המסלול" עמליה בוגרת המחזור האקדמי הראשון לבית-הספר לסיעוד של בית החולים "הדסה" והאוניברסיטה העברית בירושלים בשנת 1979.

את דרכה המקצועית החלה במחלקת כירורגית-ילדים בבית החולים "הדסה", ובהמשך עסקה בהדרכה קלינית בשילוב עם עבודתה כאחות צוות, תפקיד אותו מתארת עמליה כאחד מהתפקידים האהובים עליה במהלך מסעה המקצועי, אותו ראתה כ"שותפות בהכשרת דור העתיד".

התחנה הבאה, במסעה המקצועי של עמליה הינה בשנת 1990 בהיותה חברה בהנהלת הסיעוד בבית החולים הדסה עין כרם, מונתה לתפקיד "מנהלת הסיעוד בחטיבה".

בשנת 2010 מונתה למנהלת הסיעוד בבית החולים.

עמליה מתארת שבמהלך תפקיד זה "התמזל מזלי וחוויתי הרבה רגעי סיפוק והצלחה". אך לצד הסיפוק ורגעי ההצלחה התמודדה עמליה עם אתגרי שעה קשים ומורכבים. את המקור להצלחה ועמידה איתנה בהתמודדות עם האתגרים בבית החולים, אותו היא מכנה עד היום "הבית", צלחה לדבריה בעיקר בעזרת חברותיה לצוות הנהלת הסיעוד.

עמליה יקרה, הטבעת חותם בל ימחה בשרשרת האנושית - המקצועית של הסיעוד בבית החולים "הדסה" אשר היה ועודנו חוליה משמעותית בדברי ימי הסיעוד במדינת ישראל. אנו מודים לך על פועלך ומאחלים לך אושר, עניין ובריאות בהמשך דרכך.

"לו ניתנה לי ההזדמנות לבחור את דרכי מחדש,
הייתי חוזרת על אותו המסלול"

אבי רונית קלאן

מנהלת הסיכור במרכז הרפואי לאליף "נהריה"

רונית הוצבה בנובמבר 1975 כאחות עתודאית במלב"ן נהריה, שאופיין במבני צריפים וביה"ס לאחיות מעשיות, עם צוות רפואי וסיעודי קטן, כשרוב האחיות מעשיות ומטפלות.

במהלך השנים הייתה שותפה לפיתוחו של ביה"ח שנהפך למרכז רפואי גדול עם קרוב ל-750 מיטות שכולל היום מחלקות ושירותים חדשים וכן טכנולוגיות מתקדמות.

התפתחותה האישית והמקצועית ארוגה במרקם ההתפתחות של המרכז. היו אלה שנים של אתגרים עצומים ועשייה בלתי פוסקת, לצד קידום במגוון תפקידים של אחות אחראית מח' יולדות, למידה בקורס מיילדות, מפקחת אגף אמהות, ומשנת 2001 מכהנת בתפקיד מנהלת הסיעוד. לאורך השנים המשכיה ללמוד מגוון נושאים כולל לתארים ראשון שני.

במקביל לימדה סטודנטים לסיעוד את יסודות הסיעוד ותחום האתיקה, קלטה את המחזור הראשון של בנות שירות לאומי ליוותה חיילות יח"ס ששרתו בבתי חולים והייתה המקשרת הראשונה בין ביה"ח לבתי ספר לסיעוד, אוניברסיטאות ומכללות.

נושא הכשרת דור העתיד בסיעוד תמיד היה קרוב לליבה והיום מתנסים בבית החולים כ-1200 סטודנטים לשנה אשר מודרכים ע"י קרוב ל-100 מדריכים קליניים.

רונית מסיימת את תפקידה בתחושה עמוקה של סיפוק וגאווה על העשייה הרבה שהביאה את בית החולים להשגים עצומים בפעילות באיכות ובמצוינות.

רונית מציינת שלאורך כל התקופה הרגישה כי היו לה שותפים נאמנים לעשייה. חלקה ימי שגרה לצד ימי חירום, והשיא מלחמת לבנון השנייה, ולצד התכניות הרבות, בשנה האחרונה הגיעה הקורונה וזו אכן הייתה שנה מאתגרת.

"אני לאה בהתפתחות הסיכור כראה הארצית כאקצו

משמעותי ומאורשת שהנני משאירה במרכז הרפואי.

אני מאמנה בסיכור ולאה בו."

ד"ר שרה ניסים

מנהלת בית הספר
האקדמי לסיצוע
ע"ש אידיה וולפסון

"בנעורי, עת התלבטתי בדרך בה אבחר להתחיל את חיי המבוגרים, הגיש לי אבי ניצול השואה, רשימת מקצועות ואמר לי כי עליי לבחור ללמוד את אחד מהם. בסוף הרשימה הופיעה המילה "אחות".

את דרכה המקצועית החלה שרה בהיותה אם לשני ילדים כאחות בקיבוץ בצפון הארץ. התחנה השנייה במסעה המקצועי, "בית הספר לסיעוד צפת", שם הצטרפה לתנופת ההתחדשות של המקום ועסקה עם שותפיה בבניית קורסים ייחודיים לבעלות משפחה, לבנות העדה האתיופית והדרוזית, תהליכים אשר הקנו לה מומחיות ורגישות בתחום הסיעוד הרב תרבותי. במהלך- 25 שנות עבודתה בבית"ס המשיכה בלימודים אקדמיים קבלת לתואר ראשון ושני בחינוך ולאחריהם לימודי תואר שלישי בסיעוד רב- תרבותי. לא פחות חשוב מכך, היא גם ילדה במהלך שנים אלו את בנה השלישי. גבולות הגזרה המקצועית בהם פעלה שרה הורחבו והיא יצאה לשליחויות מטעם מנהל הסיעוד ומשרד החוץ לקניה ולאנגליה לבניית תכנית ההוראה בטיפול תומך. במקביל מילאה תפקידים בכירים בבית הספר, עד לתפקיד סגנית מנהלת.

בשנת 2008 "נפל בחלקה הכבוד" לדבריה לכהן במשך 3 שנים כראש החוג לסיעוד ב"מכללה האקדמית צפת", ולהיות שותפה לבניית תכניתו וחזונו. בתום תפקיד זה שבה ל"בית המקצועי" בבית הספר לסיעוד בצפת ולמדה לקבלת תואר ראשון בסיעוד באוניברסיטת חיפה.

לצד חייה המקצועיים העשירים צמחה והתרחבה לתפארת גם משפחתה. כאם וכסבתא לנכדים "נדדה" בעקבות ליבה עם יקירה למרכז הארץ שם מילאה את תפקיד ראש החוג ב"מכללה האקדמית באשקלון" ליוותה ועסקה בכתיבת והגשת תוכנית החוג עד לקבלת אישור המל"ג.

את תפקידה הנוכחי כמנהלת ביה"ס האקדמי לאחיות ע"ש א. וולפסון החלה בשנת- 2014, תפקיד אותו היא מתארת ככזה ש: "אפשר לי מיצוי של הידע המקצועי שרכשתי במהלך השנים, הניסיון הניהולי והאירגוני שרכשתי בתפקידי הקודמים, ונתן מקום לביטוי סגנון היחסים האישי אותו יצרתי במהלך השנים עם כפיפים, ממונים, מוסדות וארגונים". "אני משאירה את ביה"ס בידיים טובות, מקצועיות ומנוסות, ידיה של דר' אינגה שלו אשר עמדה לצידו כידי ימיני, כחברה וכעמיתה בתקופה מאתגרת ומלאת תקווה כאחת".

שרה מלאת סיפוק על הצליחה במספר התלמידים, הציון בתכניות ההכשרה, והיכולת לתמוך בהתפתחות האקדמית של צוות ביה"ס.

אבי תמי קנט

מנהלת הסיכור

מרכז הרפואי "שמיר"

תמי מתארת את היום בו קיבלה על עצמה את תפקיד מנהלת הסיכוד של המרכז הרפואי "שמיר" כיום המשמעותי בחייה המקצועיים והאישיים כאחד.

בתפקיד זה זיהתה את ההזדמנות הייחודית והמרגשת, כמשפיעה במגוון רחב של תחומים על חייהם של אנשים דרך העלאת איכות הטיפול, וקידום בריאותם של המטופלים והעובדים כאחד.

כמנהלת הסיכוד נדרשה להפגין מקצועיות ויכולת הנהגה, תכונות אשר עימם הובילה את צוותי בית החולים להתמודדות מוצלחת עם אתגרים מגוונים ומרתקים וביניהם: ההערכות הראשונה לתהליך האקרדיטציה, פיתוח תחום ניהול סיכונים, פיתוח ותמיכה בשימוש בטכנולוגיות מתקדמות, העמקת המחקר בסיכוד, ומעל לכל פיתוח המשאב האנושי לצד פעולות למען רווחתו.

תמי אחזה בתפיסה ניהולית ליישום מדיניות "דלת פתוחה" עבור הצוות.
"לא תמיד ניתן לתת מענה לכל הבקשות, אך תמי תאפשר להקשיב ולהיות אוזן קשבת".

במהלך השנים ומעבר לתפקידה תמי נרתמה לסייע גם לחברה:
בשנת 2009 התנדבה במסגרת "רוטרי" - לפתיחת בית קפה לנערות במצוקה ממוצא אתיופי, ובשנת 2019 – התנדבה במסגרת העיר גדרה ל "מעשים טובים" – ליווי משפחות ותמיכה כלכלית.

**"התמלל מללי ולאורק כל דרכי המקצועית, עבדתי עם אנשים
עבדתי מהם, שסייעו לי בדרכי וביחד יכולתי להוביל
עומת תהליכים משמעותיים בתוך בית החולים ולייצר
את הסיכוד בצורה מקצועית"**

תודה לאמהות, מנהיגות מובילות...

